

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyň: a) A. P., b) nezl. O. P.**, obě zastoupeny JUDr. Jitkou Šmídovou, advokátkou, se sídlem Koněvova 150, Praha 3, adresa pro doručování: Bezová 1658, Praha 4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 11. 2004, č. j. 24 Az 537/2003 - 65,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 9. 2002, č. j. OAM - 3928/VL - 16 - 08 - 2002, nebyl žalobkyním (dále jen „stěžovatelky“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na ně vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatelka za důvod podání žádosti označila zejména chování dětí, které se ve škole její dceři posmívaly a stranily se jí, jelikož společně s matkou dochází na setkání S. J. Poté, co to dětem učitelka ve škole vytkla, chování dětí se zlepšilo. Za další příčiny odchodu do České republiky označila stěžovatelka sub a) špatnou ekologickou situaci v místě bydliště a též snahu zajistit dceři lepší život. Žádostí o azyl chtěla též oběma legalizovat pobyt v ČR, protože se jí zde

velmi líbí a chtěla by zde i s dcerou žít. Žalovaný tak po zhodnocení výpovědi zletilé stěžovatelky neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka sub a) jménem svým i své nezletilé dcery v zákonné lhůtě žalobu, kterou prostřednictvím ustanovené zástupkyně doplnila. Namítala nesprávné posouzení důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, přičemž žalovaný dle jejího názoru posoudil jejich žádost zcela povrchně, nezabýval se konkrétnějšími aspekty problematiky, jako například nemožnost seberealizace životních záměrů v oblastech veřejného života daného státu. Správní uvážení se musí pohybovat v mezích morálního a etického cítění, v opačném případě by byl dán prostor libovůli. Dále namítla porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (účinného do 31. 12. 2005).

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě označeným v záhlaví, byla žaloba stěžovatelek zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Dále konstatoval, že žalovaný postupoval správně, když stěžovatelkám azyl pro nesplnění podmínek § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu neudělil, jelikož jimi uváděné skutečnosti nelze považovat za pronásledování či opodstatněnou obavu z něho ve smyslu tohoto zákona ani za důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu. Rozsudek byl zástupkyni stěžovatelek doručen dne 17. 2. 2005 a ta jej napadla kasační stížností dne 1. 3. 2005.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka sub a) jménem svým i své nezletilé dcery prostřednictvím zástupkyně kasační stížnost, v níž znovu zopakovala, že její dcera měla ve škole problémy v souvislosti s náboženským přesvědčením. Ona sama, jako milující matka, ji chtěla od společenské izolace ochránit a snažila se situaci vyřešit. To však díky politickému klimatu v zemi a materiální i duchovní bídě obyvatel Ukrajiny to však bylo možné pouze přestěhováním do České republiky. Žalovaný i krajský soud pochybil při posuzování existence důvodů podle § 14 zákona o azylu, neboť nastavené parametry směřují k libovůli. Stěžovatelka se domnívá, že jí uvedené potíže lze považovat za důvod hodný zvláštního zřetele. Vyslovila rovněž pochybnosti o závěru soudu, že k obdobným potížím dochází ve větší míře v každé zemi, a proto nemohou být důvodem pro udělení humanitárního azylu. Rovněž poukázala na skutečnost, že v průběhu azylového řízení vážně onemocněl její manžel a otec její nezletilé dcery, který je v současné době odkázán na jejich péči. Případným oddělením od manželky a dcery by došlo k násilnému roztržení rodiny, což opět zakládá důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě tedy nesprávně posoudil právní otázku splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a byl tak naplněn stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň stěžovatelky požádaly o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky sub a) učiněné ve správním řízení. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost, případně odmítnutí kasační stížnosti pro nedostatek povinného zastoupení advokátem.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů

od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelky byly účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelky jsou zastoupeny advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatelky namítají kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelčino tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatelek je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze spisů nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o překročení mezí správního uvážení žalovaným nebo o jeho zneužití, neboť žalovaný posoudil osobní situaci stěžovatelek a důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu neshledal. Závěry krajského soudu nijak nezpochybňuje ani skutečnost, že stěžovatelka nepožádala o azyl s cílem vyhnout se trestnímu stíhání či ve snaze získat lepší finanční zabezpečení. Krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí obsáhle zabýval tím, proč nelze potíže nezletilé stěžovatelky ve škole považovat za důvod hodný zvláštního zřetele, přičemž Nejvyšší správní soud nemá, čeho by k tomu dále dodával. Z obsahu správního spisu je zcela zřejmé, že obtíže nezletilé byly odpovídajícím způsobem na úrovni školy řešeny, proto nelze než dospět k závěru, že takto zveličované obtíže jsou spíše zástupným důvodem, který má zastříti stěžovatelkou v průběhu řízení též zmíněné důvody žádosti o azyl, tedy snahu o legalizaci pobytu v ČR. Krajský soud proto aplikoval správný právní předpis, který správně interpretoval. Tato námitka stěžovatelky tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelky, které neměly v tomto řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu